

KUTAK ZA DUHOVNI TRENUTAK

Draga braćo i sestre!

Ljudi su oduvijek bili osjetljivi na pravednost i teško su podnosili nepravdu. I sve nas nepravda jako boli. Boli nas nepravda koju doživljavamo na svojoj koži, u svojoj sredini gdje živimo i radimo, no boli nas i nepravda koja se nanosi pripadnicima našega naroda – posebno onima koji su za našu Domovinu prolijevali svoju krv, koji su se za nju borili, a sada se osuđuju i sude. Zbog te velike nepravde koja nas sa svih strana okružuje mnogi su ljudi malodušni i pesimistični. No, nepravde je uvijek bilo. Kako danas tako i kroz čitavu povijest. I u Isusovo vrijeme nepravda je pritiskala mnoge ljude.

Kako onda u tom svjetlu shvatiti Isusove riječi koje slušamo u današnjem evanđelju: „Ne opirite se zlotvoru... Udari li te tko po jednom obrazu, okreni mu i drugi.“ Mnogi su već Isusu prigovarali da je to samo uzmicanje pred nasiljem i nepravdom, da je to svojevrsni kukavičluk. Što je zapravo Isus ovime htio reći?

Prije svega ove Isusove riječi ne daju nikome pravo, pogotovo ne svjetskim moćnicima da ugnjetavaju i omalovažavaju bilo koga im se prohtije. A svjedoci smo da oni to upravo čine. Nad malima i slabima pokazuju svoju moć i snagu. I kako sad u toj situaciji primijeniti ove Isusove riječi? Znači li to da svi mi trebamo nijemo promatrati i prihvatiti sve ono što nam ti moćnici nalažu i od nas traže? Znači li to da trebamo šutke pognuti svoje glave i odobravati njihove krajnje nepravedne čine? Sigurno da ne! Svatko, i pojedinac i čitav narod ima pravo i dužnost tražiti pravdu i pravednost i za nju se dopuštenim sredstvima boriti.

Isus je htio reći da na zlo koje nam se nanosi ne smijemo uzvraćati na isti način – da i mi sami činimo zlo, da i mi sami budemo zločinci, da i mi sami uzmemo u ruke oružje i silom pokušamo istjerati pravdu. Tada bi bili jednaki onima protiv kojih se borimo i koji su nam nanijeli nepravdu. Znao je Isus što govori. Nije on od nas tražio istu mjeru savršenstva kao što je posjeduje Bog, nego da se ponašamo na isti način, to jest da i nas vodi ljubav i praštanje, a ne mržnja i osveta. Onaj tko nije spreman to prihvatiti ne može se zvati Isusovim učenicom. A tko to prihvaća i trudi se tako živjeti, uz sve svoje manjkavosti i slabosti sličan je nebeskom Ocu. Toga sigurno na nebu čeka vječna nagrada. Stoga poslušajmo Isusove riječi, koliko god one bile teške i provedimo ih u djelo.

Josip Hadrović, župnik

KUTAK ZA RAZMIŠLJANJE

Na početku vladanja francuskog kralja Ljudevita VI. putovao je Francuskom napuljski dokralj, vojvoda Osunski. Slovio je za mudra i sposobna čovjeka. Na proputovanju je stigao u Toulon. Tu je posjetio jednu tamnicu u kojoj je bilo mnogo robijaša. Da iskaže počast visoku gostu, zapovjednik tamnice predložio je dokralju da izabere jednog robijaša te da ga pusti na slobodu. I dokralj je pošao po robijaškim ćelijama, od jednoga do drugoga osuđenika, da dozna za što je tko osuđen te da izvidi koga bi mogao osloboditi. Robijaši su mu redom padali pred noge i tužili se na zlu sreću i nepravdu zbog koje su u tamnicu dospjeli. Mnogi su ga uvjerali da su žrtve klevete i podmetanja zlih ljudi. "Nisam kriv vaše Visočanstvo, molim vas oslobodite me. Potpuno pravednog su me zatvorili!", vikali su. Vapaji mnogih osuđenika zvučali su prilično uvjerljivo, ali podkralj, iako je sve vrlo pažljivo i strpljivo slušao i promatrao, nije progovorio ni riječi. Napokon dođe do ćelije jednog robijaša i upita: "A ti, zašto šutiš? Ne želiš li biti slobodan? Zar nemaš nikakvu riječ koja bi posvjedočila tvoju nevinost." "Vaše Visočanstvo! Nemam razloga tužiti se na nepravdu i proglašavati svoju nevinost. Kriv sam. Veliki sam grješnik. Zaslužio sam da za svoja nedjela budem živ spaljen i smatram velikom milošću što sam još na životu. Zato šutim." Vojvoda ga je pronicljivo pogledao. Zatim prigne glavu i zamisli se. Upravi napokon pogled u robijaša i rekne: "Jadniče! Uistinu je prava nepravda što se ti tako opak nalaziš među ovim poštenim i nevinim ljudima. Sam priznaješ da si zao, i stoga bojim se da bi mogao loše utjecati na sve ove poštenjačine i pravednike. Nije za njih dobro da ovdje duže ostanesh." Zatim se okrene k zapovjedniku tamnice i reče: "Oslobodite ovog čovjeka!"

Priča nas možda uči kako postati SLOBODNIMA iz tamnice u koju smo sami sebe doveli blesavim načinom življenja. Dogodile su nam se neželjene stvari: smrt drage osobe, neizlječiva bolest, učinjeno nam zlo, okružili su nas ljudi koji nas nerviraju... Želimo se toga riješiti, ne prihvaćamo to, borimo se protiv toga želeći da je sve to samo san. Govorimo životu: 'Ne može biti, sve jest i mora biti ljepše...' Ta borba, pored toga što je besmislena i unaprijed izgubljena, ostavlja nas zatvorenima u tamnici upravo s tim stvarnostima života kojih se pokušavamo otarasiti. Ostajemo zatvoreni s mržnjom, netrpeljivošću, ljutnjom, i bavimo se u glavi jedino onim što mrzimo. Tako živimo umočeni upravo u ono od čega svim silama pokušavamo pobjeći. Naprotiv, ako sve prihvatimo kako jest, poput ovog zatvorenika, te stvari ostavljamo iza nas, neočekivano postajemo slobodni i otvoreni za bogatstvo života koje je još pred nama. Tek tada u stvari shvatimo što nam je činiti.